

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παραχθὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐχουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ :
 Ἐτησίαν 2,—
 Ἐξαμήνιος 4,50
 Τριμήνιος 2,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΔΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρωτοτόπων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' αερίδιος
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ ΣΤΑΝΣΕΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πῶς ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά τοῦ Ραούλ, τὴν στιγμήν ποῦ ἐπεργόισε, μὲ τὸν νέον του προστάτην, τὴν καγγελέθουραν τοῦ κήπου! Ἄν αἱ γεροντοκόβραι ἤρουντο ;...

Καὶ ἡ ὑπόδοξις ποῦ τοῦ ἔκαμαν, μόλις εἰσήλθεν, ἦτο ὀλίγον ἐνθαρρυντικὴ. Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία, ἡ ἑποῖα ἐσυγύριζε τὸ σαλόνι, φοροῦσα λευκὴν καμιζόλαν καὶ παλῆα γάντια τρυπημένα, διέκοψε τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ εἶπεν αὐστηρῶς πρὸς τὸν ἀνεψιὸν τῆς:

— Πάλι σήμερα παρήκουσες, Ραούλ!... Γιατὶ θγῆκες ἀπὸ τὴν κάμαρά σου χωρὶς νὰ σὲ φωνάξωμε ;... Τί σοῦ χθές ; Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι αὐτὸ δὲν εἰμπαρεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, καὶ ὅτι θὰ πάσωμε πολὺ αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον σου, γιὰ νὰ μὴ καταστήσῃς ὀλωσδιόλου ἀδιόρθωτος !

Ὁ Τορπέν ἀνέλαβε νὰποκρίθῃ εἰς τὸ δυσώϊνον αὐτὸ προσιμῶν.

— Δεσποινίς, εἶπεν, Ἰσα-Ἰσα ποῦ ὁ μικρὸς ἦλθε νὰ μ'εῦρη, διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς μίαν κατάστασιν τόσο δυσάρεστον καὶ διὰ σῆς καὶ δι' αὐτόν.

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε Τορπέν, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία, πῶς ἀνακατέβασθε σεῖς εἰς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον θελωμεν νὰναθρέψωμε τὸν ἀνεψιὸν μας!

Ὁ φαρμακοποιὸς ἔχασε τὴν ὑπόμονήν.

— Πράγματι, εἶπεν ἀνακατεύομαι σὲ μὴ ὑπόθεσι ποῦ δὲν μὲ ἀφορᾷ τὸ κάμω ὅμως διὰ τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ποῦ τὸ συμπαθῶ καὶ ποῦ βλέπω ὅτι σεῖς αἱ τρεῖς δὲν εἴσθε ἱκαναὶ νὰ τὸ ἀναθρέψετε ὅπως πρέπει.

Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἐθύρωσε.
 — Καὶ ποῖος θὰ τὸ ἀναθρέψῃ καλλιτερα ἀπὸ μῆς ; ἐφώνησε. Μήπως μερικότερα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.

μερικοὶ ποῦ παρεμελοῦν τὴν ἐργασίαν των καὶ ἀψηφῶν τὸ αἰσχρὸς τῆς χρεωκοπίας ; Ὁ Ραούλ, βλέπων ὅτι ἡ συνομιλία ἐλάμβανεν ἐπικίνδυνον τροπήν, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ.

— Ἐγώ, θεῖα μου, εἶπεν, ἐπήγα καὶ παρεκάλεσα τὸν κ. Τορπέν νὰ ἔλθῃ νὰ σῆς πῆ ὁ ἴδιος, ὅτι θελω νὰ μὲ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ νὰ μὲ πάρῃ μαζί του στὴν Ἀμερικὴν.

— Μάλιστα, δεσποινίς, ὑπέλαθεν ὁ φαρμακοποιὸς εἰμαι διατεθειμένος νὰ ἐηθήσω αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ μὲ φαινεταὶ ἐξυπνο καὶ γενναῖο, νὰ κάμῃ τὸ μέλλον του, —πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐδῶ εἶνε πολὺ δύσκολο.

Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ἐμεινεν ἀπαθής ὁ Ραούλ ὅμως ποῦ τὴν ἐκτύπησε μὲ προσοχήν, παρετήρησεν ὅτι τῆς καλάρησεν ἡ ἰδέα νὰπαλλαχθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τὸ φέρτωμα τοῦ ἀνεψιοῦ.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς σιωπῆς, ἔξαφνα ἠρώτησε :

— Καὶ πότε φεύγετε, κύριε Τορπέν ;

— Μετὰ πέντε ἡμέρας, γιὰ τὴ Μασσαλία. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς τὸ ὑπερκεάνειον Πάμπα γιὰ τὴν Ἀμερικὴν.

— Καὶ πόσο κοστίζει τὸ ταξεῖδι ;

— Ἐκατὸ φράγκα γιὰ κάθε μετανάστη.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα, διέκοψεν ὁ Ραούλ, ἀναλαμβάνω νὰ τὰ εὔρω μόνος μου.

— Πῶς ; ἠρώτησεν ὑψώουσα τοὺς ὤμους ἡ γεροντοκόβρη μὲ τὸ νὰ γυρίσῃ στοὺς δρόμους καὶ νὰ τρέχῃς στὰ ἀεροδρόμια ;

— Ἴσως, ἀπεκρίθη ὁ Ρα-

«Αἱ ἐσὺ εἶσαι ποῦ θὰ πᾶς στὴν Ἀμερικὴ μ' ἐξέινον τὸν παλαῶ τὸν Τορπέν ;...» εἶπεν ὁ κ. δὲ-Κουρπένγ.

ούλ, ο όποιος είχε το σχέδιόν του. Η γεροντοκόρη εστράφη τότε προς τον φαρμακοποιόν.
— Κύριε Τορπέν, τώ είπε, προς το παρόν δέν μορρώ να σάς άπαντήσω τίποτε. Έννοείται, ότι δέν είναι δυνατόν να κά-

«Μάλιστα, δεσποίνε, είμαι διατεθειμένος να βοηθήσω αυτό το παιδί...» (Σελ. 15, στ. γ')

ρίωμε μία τόσο σοβαρά απόφασι, αν δέν συμβουλευθούμε πρώτα τους φίλους μας. Όπωςδήποτε έχω υπ'όψει μου, ότι είλαθε διατεθειμένοι να συναδούσετε τον Ραούλ στην Αμερική και να τον προστατεύσετε.

— Μολονότι, άπεκρίθη ό φαρμακοποιός, εκεί-πέρα καθέννας πρέπει να προστατεύεται μονάχος του και να τά καταφέρν' όπως μορρεί, όμως σάς υπόσχομαι να ένεργήσω να έγγραφή εις την Μετανάστευσι ως συγγενής μου και να εύρη έργασίαν εις τό ίδιο μέρος όπου θα με σταίλουν και μένα.

— Και πού εύρίσκεται αυτό τό μέρος; ήρώτησε με ειρωνικόν μειδίαμα ή θεία Αίμιλία.

— Είς μίαν χώραν που λέγεται Ριο-Νέγρο, άπεκρίθη ό κ. Τορπέν, και όπου, καθώς φαίνεται, φθάνει να φυτέψης τό μπαστούνη σου για να γίνει δένδρο. Εκεί πέρα τάχλάδια είναι σαν πεπόνια, τά πεπόνια σαν κόκκινα κολοκύθια και οι λαγοί έρχονται και σάς τρώνε της παντοφλας στο χαλί του κρεβάτιού σας. Αν δέν μου πιστεύετε, άν ότε λέγω υπερβολές, δέν έχετε παρά να ρίξετε μια ματιά 'ς αυτές της φωτογραφίας!

Μετά τό λογιζόριον τούτο, ό φαρμακοποιός υπεκλήθη πρό της γεροντοκόρης, έσφιξε τό χέρι του Ραούλ και άπήλθε, λέγων ότι εδιδάτετο κάποτελειώση τας προτοιμασίας του ταξιδιού.

— Αν άποφασίζετε να μου εμπιστευθήτε τον άνεψιόν σας, προσέθεσε, δέν έχετε

παρά να μου τό πείτε και να του έτοιμάσετε τα ρούχα του.

«Η άπόφασίς των δεσποινίδων της οδοῦ Σαιντ-Διανά».

Μετά την άναχώρησιν του φίλου του, ό Ραούλ υπεχρέωθη από τας θείας να κλεισθή εις τό δωμάτιόν του, όπου έπέρασε μίαν φοβερήν ημέραν άγωνίας και άβεβαιότητος.

Όλον τό απόγευμα, τό σπιτάκι, τό συνήθως ήσυχον, είχαν έπισκέψαι. Όλοι οι φίλοι των γηραιών δεσποινίδων έμαζεύθησαν εκεί: ό άρχιμανδρίτης, ό κ. Δυρούρ, και δύο-τρεις κουμπάρες, γνωστοί εις την πόλιν δια την κακήν των γλώσσων...

Ό Ραούλ δέν ήξευρε, τί θα έθγαινε από αυτά τά συμβούλια. Έδοκίμασε πολλάκις να ύπάγη νακούση άπέφω τί έλεγαν: άλλ' οι τρεις γεροντοκοροι είχαν φροντίση να κλεισούν όλας τας θύρας με τον σურτην. «Ω, τί άτελείωτη και θλιβερά ήμέρα!...»

Εάν όμως ό μικρός ήμπορούσε να μαντεύση τας διαθέσεις των δεσποινίδων, θα ήτο ήτοιχώτερος. Αι θείαι, τωόντι, αν και δέν έτολμοῦσαν να τό όμολογήσουν καθαρά, ήσαν πολύ εύχαριστημένοι δια την εύκαιρίαν που τας παρουσιάζετο να ξεφορτωθούν τον Ραούλ. Μόνον δια τον κόσμον έφαινόnton διατάσσαι, και μόνον δια τον

κόσμον είχαν συγκαλέση τό συμβούλιον εκείνο των φίλων. Δέν ήθελαν να πη κανείς, ότι έράγησαν αδιάφοροι ή σκληροί προς τον άνεψιόν των.

Ό αιδεσιμώτατος άρχιμανδρίτης έδωσε την άδειαν της άναχωρήσεως. Ό κ. Δυρούρ είπεν, ότι άρρώ ό Ραούλ δέν έκαμνε τίποτε εις τό Σανλί, δέν υπήρχε φόβος να κάμη χειρότερα εις την Αμερικήν. Και ή κουμπάρες επίσης εδήλωσαν, ότι αν είχαν άνεψιούς, αδιαστάτως θα τους άφιναν να υπάγουν εις τον Νέον Κόσμον, να κάμουν την τύχην των και να γυρίσουν εύτυχεϊς.

Ενθαρρυνθείσαι τάχα από αυτήν την όμοφωνίαν, αι γεροντοκοροι άπεφάσαν να σφιξούν, ως έλεγαν, την καρδιά των και να δεχθούν την πρότασιν του Τορπέν.

Αλλά μόνον μετά τό γεῦμα, ή άπόφασίς των άνεκαινώθη επισήμως εις τον μικρόν.

— Ραούλ, τώ είπεν ή Αίμιλία, άφού έπγγε και τον έφερον από τό δωμάτιόν του ή υπηρέτρια' είχαμεν σκοπόν να σε κλείσωμεν εις κανένα σχολείον με πολύ άύστηρόν κανονισμόν: άλλ' ήπείκουσαι εις τας συμβουλὰς των φίλων μας, έπροτιμήσαμεν, αν και χωρίς μεγάλας έλπίδας, να σε άρίσωμε να πξεις εις την Αμερικην με τον κ. Τορπέν.

— Ω, τί εύτυχής που είμαι! έφώναξεν ακράτητος ό Ραούλ.

Η δεσποινίς Αίμιλία εμείδισε με πικρίον, άντήλλαξε βλέμμα με τας αδελφάς της και εξήκολούθησε:

— Όραϊα, κύριε, ωραϊα!... Φεύγεις από την πατριδα σου, άποχωρίζεσαι τας θείας σου, που σου έδείχθησαν τόσο καλές, και δέν αισθάνεσαι την παραμικρήν λύπην;

— Άποῦμαι, άπεκρίθη άφελῶς ό Ραούλ: άλλ' αχάριμαι περισσότερο, γιατί πηγαίνω να έργασθώ και να κάμω τό μέλλον μου.

— Έ τέλος πάντων, είμεθα σύμφωνοι! υπέλαθεν ή θεία: θα φύγης σε τέσσαρες ήμέρες με τον ωραϊο προστατή που εδιάλεξες... Μάθε όμως, ότι δέν σου δίδομεν την άδειαν, παρά υπό δύο όρους.

— Τι όρους;

— Πρώτον: αν ξαναγυρίσης πριν περάσουν τρία χρόνια, με την πρόφασιν ότι πειθαίνεις της πεινας εκεί-κάτω, ουτε καν θα πατήσης 'ς αυτό τό σπύτι: άλλ' θα πξεις κατ' ευθείαν και θα κλεισθής 'ς ένα σωφρονιστήριο, όπου θα μέινης μέχρι της ενηλικιωσεως σου.

Ό Ραούλ ήτο βέβαιος, ότι δέν θα έπέστρεφε τόσον γρήγορα: άλλ' και αν επέστρεφε, πάλιν δέν θα επήγγατε ποτέ εις εκείνο τό σπύτι, όπου έζησε τόσον άσχημα. Δια τούτο ό πρώτος όρος δέν τον άνησύχησε διόλου.

— Μάλιστα, είπε και ό δεύτερος;

— Ό δεύτερος είναι, ότι θα προμηθευθής μόνος σου τά ελάχτον φράγκα που χρειαζόνται δια τό ταξείδι. Αφού τό είπες, πρέπει να τό

αυτό θα μάς αποδείξης, ότι θα είσαι ικανός να τά καταφέρνεις κ' εκεί-πέρα και θα μάς ήσυγάζης περισσότερο.

— Πολύ καλά, άπεκρίθη ό Ραούλ. Αναλαμβάνω να βρω αυτά τά χρήματα.

— Έντες τεσσάρων ήμερών;

— Έντες τεσσάρων ήμερών.
— Πολύ καλά. Είσαι έλεύθερος.
«Είσαι έλεύθερος!» Τί γλυκά που ήχη-

«Ό αιδεσιμώτατος άρχιμανδρίτης έδωσε την άδειαν...» (Σελ. 16, στ. β')

σαν εις ταῦτα του Ραούλ αυτ'αι λέξεις! Απεχαιρέτησε τας θείας του με ένα ειρωνικόν ακαληνύκτα σάς! κ' έστρεψε ναγαγγείλη, την μεγάλην εϊδητιν εις τον κ. Τορπέν και εις τους φίλους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Είς τό Σαντιγύ. Την Κυριακήν εκείνην, εις τό Τένις-Κλουμπ του Σαντιγύ, θα εγίνετο άγων μεταξύ της άγγλικής ομάδος του Μπράιτον και μιας ομάδος γαλλικής: κόσμος δέ πολύς, από την άριστοκρατίαν των δύο πόλεων, θα παρηκολούθει τό ενδιαφέρον αυτό μάτς.

(Επεται συνέχεια).

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μιά φορά ήτον ένας άνθρωπος, που είχε τόσο πολύ καλή καρδιά, ώστε δέν υπέρφερε να ζή σ' αυτή τη ζωη και σ' αυτό τον κόσμο.

Όπου κι' αν εκύπταζε, δέν έδλεπε άλλο τίποτε παρά φιλονεικίης και γρίνας. Ό κάθε άνθρωπος εφρόντιζε μόνο δια τον έαυτό του κι' εζήτουσε να προσπερίση τον γείτονά του. Πόλεμος με λύσσα άναμεταξυ στους βασιλείς, πόλεμος άναμεταξυ στους λαούς και πόλεμος ακόμη άναμεταξυ στους έμποράκους κάθε γειτονεϊας. Κανείς δέν βοηθούσε τον άλλο: Κανείς δέν συγχωρούσε τον άλλο.

Έ τέλος τόσο βαρβήθηκε ό καλός άνθρωπος αυτόν τον κόσμο, ώστε άποφάσισε να φύγη και να κατασταθ ή κάπου έξω, μακριά στην έξοχή, κι' έτσι ν' ανακατεύεται στο λιγώτερο μορρούσε με τους ανθρώπους.

Τόπος και τόκαιμε.

Εξήτησε και ήρε ένα πολύ μικρό σπιτάκι, κάπου σ' ένα μακρυνό δάσος από πεύκα, κοντά στη θάλασσα. Το νοίκιασε από ένα χωρικό που πείριζε, κι' άμέσως καταστάθηκε κεί. Εκεί κατοικούσε, έκάπνιζε την πίπα του, καθότον στην παραλία κι' εκύπταζε μακριά τη θάλασσα, και συλλογίζοτον πως τώρα πια δε θα ξανακικαρθ ή καρδιά του από κακίης και σκληρότητες.

Παρεκτός από άλλα πράγματα, είχε πάρει μαζί του ό καλόςκαρδος άνθρωπος κ' ένα ωραϊο, καλὰ αλατισμένο χοιρομέρι και τό είχε βάλει στό κελλάρι για να μή χαλάση. Μιά μέρα του ήλθε ή άθια άρέξη να φάγη λίγο χοιρομέρι. Μα όταν τό ζήτησε στο κελλάρι, δέν ήταν πια εκεί, δηλαδή ήταν μόνο τό κόκκαλο και τίποτ' άλλο: και όταν κύτταζε γύρω στο κελλάρι, διακρίνε ακόμη την ουρά ενός ποντικου, που τρώπιωσε σε μία τρύπα.

Αυτή ήτον μία πολύ άσχημη ιστορία. Και για να μή πάθη τά ίδια και με άλλο

χοιρομέρι, εκίνησε να πη στο χωρικό που του είχε νοίκιασει τό σπύτι.

Στην αὐλόπορτα του χωρικού καθότον τετωμένη ή γάτα του. Την έχαιρέτισε και της είπε:

— Άκουσε, γατάκι, — στό κελλάρι μου είναι ποντικοί!

— Μπρί! είπε ή γάτα.

— Θέλεις να τους φάγης;

— Βέβαια! άποκρίθηκε ή γάτα.

Τότε ήγηαν μαζί, ό άνθρωπος και ή γάτα, στο σπιτάκι και δέν πέρασε πολλή ώρα που ό ποντικός ήταν φηγωμένος.

— Εύχαριστώ πολύ, είπεν ό άνθρωπος.

— Μιάου μάνκ, είπεν ή γάτα.

Την άλλη μέρα ήγηε ό άνθρωπος να περπατήση κάτω από τά πεύκα. Διευθόνθηκε σε μία φωλιχ, που ήταν σε μία άκρη και είχε μέσα τρία μικρά πουλάκια. Πολλές φορές ως τώρα την είχε πλησίασει και είχαν εξετάσει τά μικρά της. Μόνον που δέν πλησίαζε πολύ, για να μή φοβίση τη μητέρα τους και την άναγκάση να φύγη.

Μόλις τώρα επλησίασε στη φωλιχ, είδε πως ήταν άδεια, εντελῶς άδεια.

Κατάλαβε άμέσως πως κάτι θα είχε συμβή: γιατί τά μικρά δέν είχαν ακόμη φτερά για να φύγουν. Η μητέρα τους καθότουνα στη κορφή του πεύκου και τερέπιζε θρηνητικα.

Μόλις ό άνθρωπος, πολύ λυπημένος, ήθελεσε να εξακολουθησεν τό δρόμο του, ήσαν τα μάτια του τη γάτα του χωρικού, που καθότον τετωμένη πάνω στη φράκτι.

— Άκουσε, γατάκι, της είπε: χθες ήτανε τρία πουλάκια στη φωλιχά.

— Μπρί! είπεν ή γάτα.

— Και τάφαγες έσύ.

— Ναι, είπε ή γάτα.

— Και γι' αυτό τώρα θα σε φυλίσω.

— Λές ψέγματα! είπε ή γάτα.

Τότε ήγηε ό άνθρωπος μια πέτρα και την πέταξε κατ' έπάνω στη γάτα, μα δέν την πέτυχε. Γιατί βούπ! σκαρφάλωσε σ' ένα δένδρο. Τότε κάθησε κεί και του κρυφοελούσε.

— Δέ μορρώ να σου πώ, πόσο μ' ελύπησε ή διαγωγή σου, είπεν ό άνθρωπος. Έφυγ' από τις κακίης και της σκληρότητες των ανθρώπων και ήλθα στην ήσυχη φύσι, και τώρα άπαντώ ένα ληστή σαν και σενα. Άλήθεια δέν έχεις καρδιά μέσα σου: γιατί δέν έβειδες καθόλου και σ' εύχαριστήσε για τά μικρά, άθια πουλάκια, που μόλις βγήκαν στον κόσμο και για την μητέρα τους, που τόσο ήταν εύτυχισμένη με' αυτά. Ούτε και φιλότιμο έχεις επάνω σου. Επιτρέπεται σε μια ήλικιωμένη γάτα, που άσπρισαν ή τρίχες της, να σκοτώση τρία μικρούτσικα πουλάκια;

Έπήρε πάλι μια πέτρα και την πέταξε κατεπάνω της, μα πάλι δέν την πέτυχε. Η γάτα σκαρφάλωσε ψηλότερα στο δέντρο.

— Άφησε της πέτρας, του είπε ή γάτα, γιατί μορρεί να ρίξης καμμία στραβά και να με πιτύχη. Κάθησε μόνο στη φράκτι, θέλω κάτι να σου μιλήσω.

— Αν έχης καμμία δικαιολογία γι' αυτό πώκαμες, θα εύχαριστηθώ, είπεν ό άνθρωπος.

— Δέν έχω καθόλου στο νοῦ μου να δικαιολογηθώ, άποκρίθηκε ή γάτα. Δέν έκαμα τίποτ' άλλο, παρ' ό,τι έχω δικαιωμα: έσα-έσα θέλω να προσβάλω σενα, υποκριτή, που κανείς τον προσάτη!

— Τι είπες! φώναξε ό άνθρωπος, και κάθησε στη φράκτι.

— Βέβαια, είπε ή γάτα, είσαι ένας τέλειος άγούρης. Χθες ήλθες στην αυλή μας και ζήτησες από μένα να φάγης τούς ποντικούς, που ήτανε στο κελλάρι σου. Τότε ένόμιζες πως είμαι μια λαμπρή γάτα, μια καλόςκαρδη γάτα, ακριβῶς έτσι όπως πρέπει να είναι ή γάτα. Όταν τελείωσα τη δουλειά που μου έδικες, με έχάιδεψες και με έπαίνεσες. Ούτε στιγμην δέν σου πέρασ' από τό νοῦ πως είμαι ληστής. Και σήμερα μαλώνας και βρίζεις, γιατί έτσι σου άρσει, γιατί έφαγα τρία δυστυχισμένα πουλάκια.

— Ό ποντικός είχε φάγει τό χοιρομέρι μου, είπεν ό άνθρωπος.

— Και με τούτο νομίζεις πως δικαιολογήθηκες; Μπορώ να σε ρωτήσω... τί είχες χθες στο τραπέζι σου;

— Είχα κοτόπουλα, είπε ό άνθρωπος.

— Μάλιστα! είπεν ή γάτα. Το άκουσα με τ' αυτιά μου, που ήσουν στο χωρικού και τά παρήγγειλες. Και με τά ίδια μου τά μάτια είδα πως ή υπηρέτρια τους έστριψε τό κεφάλι. Δέ μου κανείς τη χάρι να μου είπης, αν και τά σου έφαγαν τό χοιρομέρι ή σου έκαμαν κανένα άλλο κακό!

— Όχι, όχι, είπε συλλογισμένος ό άνθρωπος.

— Άδερφάκι! άνεψιόνην ή γάτα.

Ό άνθρωπος άφησε να πέση από τά χέρια του ή πέτρα που είχε πάρει να κτυπήση τη γάτα, και κάθησε με τό χέρι κάτω από τό πηγούνι του και συλλαγίζονταν.

Μα ή γάτα δέν έπαυε να τον πειράζει.

— Θα έχης έσως—του είπε—την ευγενή καλωσύνη να μου είπης, από τί γίνηκε τό χοιρομέρι που είχες προουρισμένο για τό δικό σου στομάχι και ήγηε στο στομάχι του ποντικου;

— Γίνηκε από ένα χοίρο, είπε ό άνθρωπος.

— Πολύ καλά. Τον εγνώριζα καλὰ αυτόν τον χοίρο. Καθότον εκεί στην αυλή μας κ' έγρούλλιζε κ' έτρωγε και δέν πείραζε κανένα. Είδα ακόμη που τον έσφάξετε. Μου επιτρέπεις την έρώτησι: Τι κακό σου έκαμε ό χοίρος και ήθελες να φάγης τό χοιρομέρι;

[Και Ένάλδ]. Μετάφρασις Ζ. («Επεται τό τέλος»)

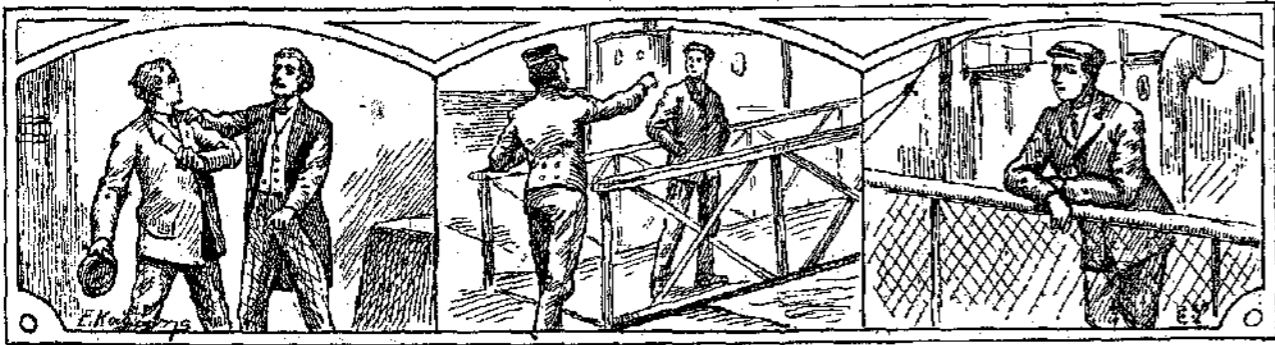
Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Η είσοδος του εις το γραφείον του Αστυνόμου...

Είπε αυτός!... αυτός είναι!... φυλάττε τον!... μη φύγει!...

Εμώς, κάμετέ μου τη χάρη να ιδείτε αν η βαλίτσα...

υπόθεσι, ειπεν ο Μωρίς αυτός ο άνθρωπος...

κλέπτης θα ήταν τόσο κευτός να ξαναγυρίσει...

τον έκστατικόν αστυνόμον και έτρεξεν εις την προκουμαίαν...

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

Α παράσημα δίδονται εις άνδρας και συνήθως γέροντες...

μον και ένα παιδί. Ο μεγάλος ευρωπαϊκός πόλεμος...

τον Σιδηρούν Σταυρόν πρώτης τάξεως! Είπε αληθές...

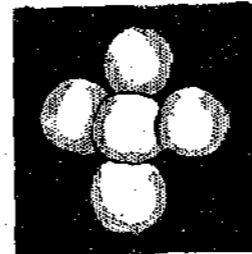
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Βασιλική μεγαλοπρέπεια

την συνήθειαν του τόπου, ψευδή γενειάδα από δέρμα πιθήκου!

Μοναδικόν Κόσμημα

της Αυστραλίας. Τα μαργαριτάρια αυτά

εξετιμήθησαν διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Πρόβλημα

Εστάλη από τον Σημαιοφόρον "Ελληνος

Table with numbers in a grid for a puzzle.

Συναρμολογήσατε τα πέντε αυτά τεμάχια με τους αριθμούς...

β.) Παίγνιον

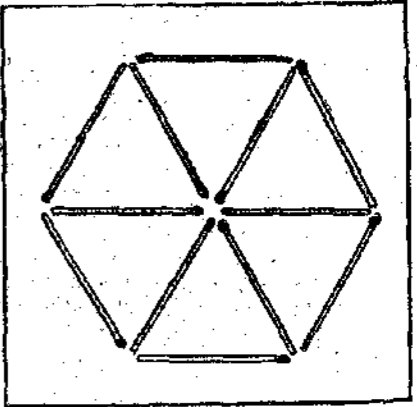
Εστάλη από Αλεξάνδρου του Μανεδώνος

Table with Greek letters for a puzzle.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αύται, ώστε ν' αποτελεσθούν τα ονόματα...

Λύσεις του 4ου φύλλου

α) Ίβου πός σχηματίζονται τα 18 τρίγωνα:

β) Αμδρακικός, Μαλιακός, Λαζωνικός, Καλλονής.—γ) Homme-Pomme.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΪΝΟ

Η συνήθεια, τὸ δύσκολο αὐτὸ πράγμα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσα κατὰ καὶ ἄλλα τόσα κακὰ προέρχονται, ἠθέλησες νὰ μ' ἀνοίξῃς τὰ μάτια τὴν 4ην πρωΐνῃν, καὶ τοῦτο γίνεται πρὸς 16 ἔβρασάν. Περὶ τῆς ἀκριβαίας τῆς ὥρας, με ἐπεισαν τὸ διαπερστικὸν σφύριγμα τῆς μηχανῆς καὶ ἡ μετριώσα κάμπανα τοῦ δωματίου μου. Ὄρα μελέτης. Ἄνοιγα τὸ παράθυρόν μου, εἶδοπαῖά τ' ἀδελφά μου, μόλις ὄμως ἀντίκρουσα τὰ βιβλία μου, ἐνθουμήθην δὲν εἶχα παρὰ τὸ ἐπιθεωρήσασθαι τὴν σύνθεσίν μου καὶ νὰ ἐπαναλάβω κατὶ.

Ματὰ σύντομον ὄψεσιν ἐτοιμασίαν, ἦναγα τὸ ἱερὸν ἀμυδρὸν πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον καὶ ἀκούμβησα εἰς τὸ παράθυρον, ἀφοῦ εἶχον καιρὸν νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν ἐαυτόν μου. Ἦ δὲ μίλιον μὲ εὐδράσιζε τὰ μαλλιά καὶ ἔβραζε τὸ πρόσωπόν μου. Τί πυκνὴ! δὲν διεκρίνετο τίποτε, μὰ τίποτε. Πρὸ ἐβρασιόμαθαι; εἰς τὴν Ἀγγλίαν; μήπως καὶ τὸ κλίμα θέλει νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειάν του;... Καὶ ἀπὸ τὴν μὰ σκέψιν εἰς τὴν ἄλλην, ἐπέφρασαν ἀπὸ ἐμπρὸς μου ὅλα τὰ ἀναγνώματα τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως.

Πόσαι καταστροφαὶ ἀνάμεσα εἰς τὴν τρομερὰν ὁμίλησιν! Ἄλλὰ καὶ τώρα ποῖο μὲν τὸ ἕλεγε τὴν γίνεται κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν κόλπον, ἀνάμεσα στὰ οἴθερα, εἰς τὴν φωτιά, στὰ χιόνια! Θεὸς μου! Πῶσιν ὦσαν τὸ πνεῦμα, μαζὶ μετὰ τὰ μάτια, ἐτρέχον ἀνὰ τὸν κόσμον; ὄχι δὲ ἀλλήν, ἀφοῦ ὅταν ἐπέσρασαν, ἔβρον τὸ χροῖόν μας ἄλλο. Τὸ χροῖόν εἶχε καθίσθη εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἡ ζωὴ ἐφαίνετο διαυγής καὶ δροσερὰ ὡς νὰ ἐλάσθη μόλις. Τὰ πουλάκια ἐτίναξαν τὸ φερονόγημα τῶν λέγοντας. Ὁ λαχανόκηπος ἀδαμαντοστόλιστος ἀπὸ σταγόνας δρόσου. Τὸ ὄρατα ποῦ κἀνεται εἰς τὴν θέσιν τὸν καθεὶ φῶτος, μετὰ τὴν χαρὰν θὰ φάγοι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ χορταρικά αὐτὰ ποῦ τὰ ἐθαύματα πρῶτα καμαρωτὰ καὶ καλοκαυωμένα ἀπὸ τὸ χροῖόν τοῦ Θεοῦ... Καὶ ἐτελεῖσασθαι τὴν προσευχὴν μου.

Ἄνθισμένη Βαρβακί

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ!

Πόσον σὲ ποθῶ, οὐρανὲ τῆς χώρας μου, καὶ σὰς, γλυκὰ μου δένδρα ποῦ ἄφια, πῶσον σὰς λατρεύω! Ἀπότου ἐφυγα, μὴ μὲρα δὲν βρέθηκα χαρούμενος παρὰ ὁλοένα κατηφῆς στεκομαί. Ἀχ σὺ, ἦλις μου γλυκῆ, ποῦ ἐκκολάπτεις τὸν ἠσυχρὸν τοῦ θεοῦ, ὅπως καὶ σὲ μετὰ μὴ σταλαμματα ἀπ' τῆς τόσεσ σου καλωσύνες, δὸς μου τὴν ἐδωμία!

Ἀυτὴ τὴν χώρα, ποῦ με περιμένει ἡ στοργὴ τῆς μητέρας μου καὶ ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ πρώτου μου φίλου, ποῖός πίσω θὰ με πῇ; Ἀχ μαυρὰ σκέψεις καὶ δάκρυα, ποῦ πάψτε γιὰ μὴ στιγμήν ν' ἀνακουφίσαιτε τὴν καρδίάν μου, ποῦ μερῶνυτο ἀνασαινα μ' ἓνα πόθο... Σὺν ἀνθάκιν ποῦ ἀπ' τὴν πάχνη τοῦ χιμῶνος λυγίζεις,

ἔτοι καὶ ἐγὼ, παιδί, βλέπω ἐδῶ τὴν πτωσὶ καὶ τὸ βράαθο, ἐνθ' οὐκ πέρα βλέπω τὴν εὐτυχία. Αἱ αὐγαὶ μου καταλαβαίνονται ἀπὸ θαυμάσια δροσιά καὶ ἀκόμα νὰ βρῶ τὴν θεραπεία μου σὴν ζῆστα τῆς πατρικῆς μου γωνιάς, τῆς γωνιάς ποῦ γι' αὐτὴν βουρκώνονται τὰ μάτια μου, καὶ λυπερὰ μὲ βγάγο τὸ στήθος μου ἀντιλαλαεὶ τὸν πόνο.

Ναί, ἐκεῖ ποῦ, ἐκεῖ θέλω νὰ τελεῖσῶ τὴν ζωὴν μου.
[ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]
Ἀλβανοκτόνος Ἠπειρώτης
ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ
Πρῶτα γαλάζιος οὐρανὸς ἐσκέπαε τὴ φύσιν, τώρα τὰ σύννεφα γύρω τὸν ἔχουν ὑπόσει.
Πρῶτα τῆστέρα φέγγανε στὸν οὐρανὸν τὸ βράδυ, τώρα χροῦδρὴ πέφτει βροχὴ στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.
Πρῶτα ἐφύσαγε ἀπαλά τὸ δροσερὸν τῆστέρι, τώρα ἀστράφτει καὶ βροντᾷ ὁ ὄρα τὰ οὐράνια μέρη.
Πρῶτα τὰ δένδρα, πράσινα, γλυκὸ χύνανε μύρον, τώρα γυμνὰ καὶ κίτρινα λυπητὰ ρίχνουν τριγύρω.
Πρῶτα ὁ βαρκὸς τραγουδαε γλυκὰ μετὰ τὴ φλογέρα, τώρα στὰ χιόνια τουρτουρᾷ στὸν παγωμένον ἀγέρα.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στέλου
ΦΩΝ ΚΑΤΑ... ΦΩΝΟΣ
[Ἀστυνομικὸν δῆγημα]
— Φῶν, ἔχασα τὰ κλειδιὰ τοῦ μπουφέ, ἂν τᾶβρης, θὰ φᾶς μὴ κουτάλι γλυκῶ.
Ὁ Φῶν δὲν ἤθελεν ἄλλην προτροπὴν ἢ ἀμέσως ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ σὲ δέκα λεπτά παρουσιασε τὰ κλειδιὰ εἰς τὴν μητέρα του.
— Νὰ πῶς τᾶβρες! τὸν ἠρώτησεν, ἐνθ' συγχρόνως τοῦ ἔδιδε τὴν ὑποχρεῖσιν κουτάλι γλυκῶ. Ἐγὼ ἀπὸ τὸ πρῶτον ψάχωνα καὶ δὲν κατόρθωσα νὰ τᾶβρω.
— Σταθίθε νὰ καταπῶ τὸ γλυκὸ μου καὶ θὰ σᾶς πῶ... Ὅριστε! πρῶτα-πρῶτα πῆγα νὰ δῶ μήπως τὰ εἶχα ἀφίσει ἐπάνω εἰς τὸν κομῶ. Εἰς τὸ εἶδωλον ποῦ ἀντίκρουσα μόλις ἐπέφρασα τὸν καθρέπτη τοῦ κομῶ... [τὶ θὰ πῆ εἶδωλον δὲν ζῆσθε, ὡς εἶνε, τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σᾶς διδάξω Φυσικὴν πειραματικὴν.] Λοιπὸν εἰς τὸ εἶδωλον παρετήρησα ἑλα-

φρῶ ἴχνη γλυκοῦ, δηλαδὴ τὰ χεῖλῃ τοῦ εἰδῶλου ἦσαν ἀλείφμενα με γλυκῶ! Ἀπὸ τὸ ἔσο ἄρα τὸ γιὰ μένα, ὁ ὁποῖός γνωρίζω ὅτι τὰ γλυκὸ πηγαίνει ἐκ τοῦ μπουφέ. Ἦχος αὐτοῦ μὴ ἀδιαφοροῦν δὲν, διὰ νὰ μὴ δάσω ὑπονοίας, νὰ περιεργάζομαι τὸ εἶδωλον...
Παρατήρησα, ὅτι ἠάριστορον τοῦ τοσέτη ἦτο κάπως φουσκωμένη ἔπρεπε νὰ τὴν ψάξω χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ. Ἐδῶ ἦτο ἡ μεγάλη δυσκολία. Οὐμῆθηκα τότε ὅτι ἀπὸ ἡ Φυσικὴ λέγει: «Ἡ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κλυερὰ παντὸς ἀντικειμένου φαίνεται ἐν κατόπιν εἰς ἀντιπαλλόμενῃν θέσιν» Ἔμάλιστα ἔχουσα λοιπὸν τὸ χροῖόν μου στήν δεξιάν μου τοσέτη, τὸ εἶδωλον κατ' ἀνάγκην τὸ ἔβρασε εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ γὰρ... ἔβρασε τὰ κλειδιὰ τοῦ μπουφέ. Βλέπετε, εἰς τὰς ἀστυνομικὰς αὐτὰς ἐρεύνας παίζει μὲγαλὸ ὄλο καὶ ἡ τύχη.
— Καθὼς καὶ τὸ εὐλοῖ συνελήρσαν ἡ μητέρα, ἡ ὁποία φαίνεται ἤξευρεν ἐπίσης καλὰ Φυσικὴν πειραματικὴν. Καὶ σοῦ ἀράξαι τὸν καλὸν σου τὸν Φίλινα καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ.
Φύλλα

Ἡ ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ
Μία φορὰ ἦτον ἓνας Σουλτάνος πολὺ κακός. Κάποτε βγήκε τετρίλι (?) εἰς τὴν πόλιν του. Καθὼς ἐπερνοῖσε ἀπὸ ἓνα μέρος, ἄκουσα μίαν γραϊάν νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ: «Θεὸς μου, μακρομῆρσε τὸν Σουλτάνο μας!» Ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη, διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ λαὸς τὸν ἐμίσει, καὶ εἰσῆλθεν ἀγνώριστος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γραϊᾶς καὶ τὴν ἐρώτησε: «Διατί παρακαλεῖς τὸν Θεόν νὰ φυλάξῃ τὸν βασιλέα, ἐνθ' ἐγὼ ἠκούω ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶνε κακὸς ἄνθρωπος;» Τότε ἡ γραία τῶ λέγει: «Μία φορὰ εἶχαμε ἓνα βασιλέα καλόν, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἄφρασε. Ἐπειτα ἤρθε ἓνας ἄλλος λίγο χειρότερος, ἀλλὰ οὕτε αὐτὸς δὲν μᾶς ἄφρασε. Ἐπειτα ἤρθε αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ποῦ εἶνε πολὺ κακός, χειρότερος ἀπ' ὄλους. Ἄλλὰ παρακαλοῦμε τὸν Θεόν νὰ ζῆσῃ, διὰ νὰ μὴ ἔρθῃ ἄλλος, ἀκόμη χειρότερος...»
Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
Ἦ Κόκκα τοῦ κ. Φαίδωνος, ὅταν ἦτο μικρὰ, ἠρωτήθη εἰς τὰτα ἐκεῖ ἀπὸ ἀνδρῶν:
— Καὶ τὶ δουλεῖα κάνει ὁ μπαμπᾶς σου;
— Γράφει.
— Τὶ γράφει; ... ἔς ἐφημερίδες;
— Καλὲ τὶ λέτε!... Σὲ ἄπυρο γαρτὶ.
— Ἐταῖ; ...
— Βέβαια! Ἐγὼ γράφω ἔς ἐφημερίδες... μετὰ.
(Ἰονουαριὸν)
Ἐσαλίη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας
(*) Τετρίλι λέγεται, ὅταν ὁ βασιλεὺς βγαίνει ἀγνώριστος, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν λέγον δι' αὐτόν

149ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ τῆς «Διαπλάσεως».

Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ κατὰ τὸν ὄρατον αὐτὸν Διαγωνισμὸν, προτάσσοι τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.
Ἐάν προσέτετε κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ σημερινοῦ μας φυλλαδίου, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, — εἰς τὰ μωλιστορήματα, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ σκεδόν εἰς κάθε κομμάτι, — ὑπάρχουν κατὰ διαστήματα, ὄχι ἐκ λάθους, ἀλλ' ἀφιμμένα ἐπιτάσεις. Κάθε νέον διαστήμα ἔπρεπε νὰ ἔχη μίαν λέξιν, ἡ ὁποία λείπει. Αὐταὶ δὲ ἀκριβῶς αἱ λέξεις ποῦ λείπουν, εἶνε αἱ λευκαὶ λέξεις, καὶ ἡ ἐφεστὸς τὸν ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ Διαγωνισμοῦ.
Πῶς θὰ τὰς εὑρετὸς ὄμως; Οἱ ἐργασιολόγοι, ὅπως γνωρίζετε, καταγγίνονται πολλὰκις εἰς συμπληρώσιν ἀργαίων ἐπιγραφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτουσι, ἐφαρμομέναι ἐκ τοῦ χρόνου ἢ ἡμετελεῖς, εἰς τὰ τεμάρια τῶν πλακῶν καὶ τῶν στήλων, τὰ ὁποῖα ἡ σπατήλη φέρει εἰς φῶς. Κἄτι παρόμοιον, πολὺ εἰσκολότερον ὄμως καὶ μὴ ἀπαιτούν βέβαια τὰς γνώσεις ἐνός ἀρχαιολόγου, θὰ ἐπιχειρῆσε τὸν Διαγωνισμὸν αὐτόν καὶ σὲς.
Ἦ ἔνοια τῆς φράσεως, τὸ ὕψος ἢ ὀφρὸν τοῦ συγγραφέως, τὸ μέγεθος τοῦ νεοῦ διαστήματος, τὸ ὅσον δεικνύει περίπου πόσα στοιχεῖα εἶχεν ἡ ἀπαιρηθεῖσα λέξις, καὶ τέλος ἡ δοκιμασθεῖσα εἰς τὸς οὐκοῦν Διαγωνισμὸς μας ἔως τώρα εὐφρα καὶ κεντικὴ δύναμις σου ὑπερῶν διὰ τὰ φῶστα εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΑΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μας τοῦ ἔξαυτομοῦ, ἀπουκλεισμένοι ἔνεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἠμῶρεσαν ν' ἀνανεῦσασιν τὴν συνδρομὴν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὸ πρόνομιον τῆς ἐκπτώσεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915
Ἄλλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐργαζόμενοι, ἢ ἀνανεῶντες τὴν συνδρομὴν των, ἠμῶροσιν ν' ἀγοράσασιν τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 7.) ἐκᾶστον ἀντὶ δρ α χ μ ὦ ν 4 μ ὶ ν ο ν, (χρυσόδετον 7), καὶ τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1914 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 8) μ ὶ ν ο ν ἀντὶ δρ α χ μ ὦ ν 4,50. (χρυσόδετοι 7,50).
Αἱ ἀνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαβόντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρὸς τὸν ἑαυτόν του διὰ ταχυδρομικῶν ἔτι ἀνάστον τόμον λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

ΚΑΙ Η ΒΕΛΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ Κλήρωσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου, ἀνεβλήθη διὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἄθῆνα, 38 ὁδὸς Ἐβρασιόων τῆν 7ην Ἰανουαρίου 1915.
Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
Ἐλαδὰ καὶ φίτος μὴ στίθοι ἐκονογραφήμην δελεῖα καὶ ἐπισκεπτήρια ἀπὸ τὰ καλὰ μου παιδιὰ, ποῦ μοῦ τὸ Νέον Ἔτος. Εἶνε τῶσον πολλά, ὅσπερ δὲν ὄφρα οὔτε μὴ ἀπῆλθον διὰ νὰ ἀραδιάσω τὰ ὑμᾶματα των. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιπὸν ὄλους μαζί διὰ τὸ δέγμα τῆς ἀγάτης των καὶ τοὺς εὐχρημὰ καὶ τοῦ χρόνου!
Αἱ προθεσμιαὶ, παιδιὰ μου, ἐτελεῖσασιν. Δὲν δέγομαι πῶς οὔτε Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν, οὔτε Σημειώσεις Ἐβρασιῶων. Ὅποιος ἐστειλε, ἐστειλε. Κι' ὅσα περὶ τῆς φεωδώνημην δὲν ἀνανεῦσασιν ἀκόμη, εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου ζητοῦτος.
Ἦρον τοῦ 1913, ἄλλοι ἐργάζονται διὰ νὰ δοξαθοῦν ἐπὶ τῆς γῆς; ἄλλοι ἐργάζονται διὰ νὰ δοξαθοῦν εἰς τὸν οὐρανόν. Καθένας σύμφωνα μετὰ τὰς ἰδίας του. Νομίζω ὄμως, ὅτι οἱ φρόνηται προσπαθοῦν νὰ εἶνε εὐφρημὰ καὶ εἰς τὴν παρούσιν ζωὴν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν. Τὸ ἓνα, ἔξοψεις, δὲν ἀποκλεῖει τὸ ἄλλο. Ὅστε ὁ ἐπιστήμων ποῦ σκοποῦνε ποντικῶς διὰ τὰ περῶματά του, πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ τιμωρῆθῃ, ὡς νομίζεις, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, οὔτε ὁ στατηγῶς ὁ ὁποῖός, διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀδελφῶν του, ἐγενεῖν αἰτία νὰ φανεωθῶν ἄνθρωπος.
Ἦ Βαλκανικὴ Συμμαχία εἶχε πέρου συμμαθητήσαν τὴν φλῆν μου Βέτο, ἡ ὁποία φέτος ἐμεινεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς. Προχθὲς τῆς ἐστειλε ἀπὸ ἐκεῖ ἓνα ἐμμεστον γράμμα μετὰ ἀναμνησεῖς τοῦ περσινῶ χρόνου. Καὶ μεταξὺ ἄλλων τῆς λέγει:
Ἄλλὰ προπᾶντων—γιὰ θυμῆσον Ὅταν σκυμμένη, βιαστικῶν, Κάποια Διαπλάσις δικὴ σου Διαβάζομαι προσεκτικὰ....
Πόσον χαίρω ὅταν βλέπω, ὅτι αἱ φίλαι μου δὲν με ξεχνοῦν ποτὶ! Αὐτὸ εἶνε ἄλφβητα Μίαν

μόνον ἀντίρρησην θὰ εἶχα, διὰ τοὺς ἀναμνησεῖς σου. Τὸ βιαστικὸν καὶ τὸ προσεκτικὸν ὀμοιοκαταλήκτου ἐπιρροῶν ὄμως; πῶς μπορεῖ νὰ βιάζεται κανεὶς καὶ συγχρόνως νὰ προσέχη;
Ἦ Παίρις τῶν Ἠρώων, ποῦ πρῶτην φοράν εἶδε πρωτοχρονιάν εἰς τὰς Ἀθήνας, φαίνεται εὐχαριστήμενη ἀπὸ τὴν ζωηρὰν ἐκείνην καὶ θαυμάσιον ζῆσιν τῆς παραμονῆς. Τῆς ἔκαμε τελοπάκταν ἐντυπῶσιν. Καὶ αὐτὸ εἶνε... καλακευτικὸν διὰ τὴν πόλιν μας; διότι εἰς τόρα ἡ Πατρίς τῶν Ἠρώων ἐκούσεν εἰς τὴν Εὐρώπῃν.
Κυματοβόλε Ποσειδῶν—ἂν καὶ ἡ κλητικὴ κάμνει Ποσειδῶν, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ἀστείον νὰ σὲ φωνάζω ἐταῖ, — βλέπω, ὅτι εἶσαι πολὺ ἔξυτον παιδί καὶ εἶθε τὴν εὐφραν σου νὰ τὴν μεταχειρῆσαι πάντοτε διὰ καλὸν... Τὰς εἰκόνας τῆς Ἐκαστινᾶς, δὲν τὰς κάμνω ἐγὼ, ἀλλὰ τὰς ἀντιγράφω γαλλικῶν κείμενων καὶ ἀπῶς τὰς ἀντιγράφω φωτογραφικῶς. Εἶνε χαρμοῦμαι ἀπὸ γάλλου ζωγράφου, ὁ ὁποῖός δὲν ἐπέφεραζέται πολὺ τὰς λεπτομερείας, [ἴσως; πῆ; ὁ ἄλλος; ποῦ ἔκαμε τὰς εἰκόνας τοῦ «Μικροῦ Μεταναστῆ»] ἐν τῷ συνόλω ὄμως τὸ σκεδόν του εἶνε πάντοτε ἀκριβῆς. Τελοσπάντων μία «σολῆ» καὶ ἀστέ. Τὸ μυθιστορημα εἶνε, βλέπεις, τῶσον ἔξορον, ὅσπερ τὸ ἐπιστολήμα ἀπὸ ἄλλο, ποῦ θὰ εἶχε πλέον μεγᾶλα καὶ φανταστέραις εἰκόνας.
Δὲν εἶχον ἄδικον ὁ ταχυδρομῶν, Μέλλων Θεομηνεύα. Τὰ τελευταῖα φύλλα ἄρρασαν νὰ τυπωθοῦν ἔνεκα τῶν ἔορτων. «Ὁ Καθηγητῆς» ποῦ δὲν ἐληρῶθη, εἰ νὰ σοῦ κάμω; Τὰ φύλλα τῶν ἀγοραστῶν σου νὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς εἰς τὸ τέλος καθε μῆνος; εἰς τὸ γραφείον μου ὄμως ἔρχου ὅποτε θέλῃς. Πάντοτε ἀνοικτὸν εἶνε.
Τὸ Κάστορο Καλαμῶν μοῦ γράφει: «Τὰ μυθιστορηματὰ μας ὄλο σέβασσο, ὄλο γλῆνι, ὄλο διασκεδάσεις. Ἀπὸ τώρα, φαίνεται, ἄρχεται ὄλη ἡ αὐσία. Καὶ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἄρεστον περισσότερον περιπετιῶν καὶ καθαρῶς παιδικὰ». Φῶν, δὲν δημοσιεύω τὴν ἐπιστολήν σου, διότι δὲν ἔχω τῶσον καιρόν. Ἐπειτα τὰς ἰδίας ἀπορίας διετύπωσε καὶ ὁ Ἦρος τοῦ 1913, εἰς τὸν ὅσον δύο φορές ἀπῆλθον. Ἦ Βαλκανικὴ Συμμαχία δὲν πιστεύω νὰ ἐνοσοῖς τίποτα ζητήματα. Ὑπάρχουν ἄλλα πολὺ καταλλήλοτερα διὰ τὸν κάλλον μας.
Ποῦ με συνεινέησεν ἡ ἐπιστολή σου, Παπαροῦνα. Αἱ κρίσεις ποῦ ἐδημοσιεύθησαν ἦσαν πολὺ δίκαιαι, διότι ἡ διάλεξις σου ἦτο πρᾶγματῶν ὡραία. Σοῦ εὐχρημὰ ὄμοιον καὶ ἀνωτέραις ἐπιτεχίαν εἰς τὴν αἰνέστον διαδοχὴν σου. Ἐταῖ λέγεται ἑλληνικῶν; — καὶ μετὰ τὸ ὄρατον θέμα ποῦ ἐτιμᾶσε. Ἄλλὰ τώρα μετὰ τοὺς πολέμους, πῶς θὰ πᾶς στὸ Παρίσι νὰ πᾶς τὸ διπλωμα σου; **Ἔογας ἐπιστολάς** μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃς: *Γαλατῆ Χιουτοπούλα, Χάων, Νεραΐδα τῶν Ἀνθῶν, ἡ Φιλομαθῆς (σταλέ τῷ), ὁ Νικητῆς, Ἦρος Μανωλιδῶς, Ἐνετικῶς Λέων καὶ Φραυόλα.*
ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
Ἐγκρίνονται: «Τὸ γράμμα» τοῦ Ἀπλότυγου—«Φύσις Ἀνθρωποῦ» τῆς Λοζαμνικῆς Γαλανόλενης—«Ἔνα Ὀνειρο» τῆς Τελέαιλλας—Δίκερος τοῦ Φάλτου τῆς Μελογγαλιᾶς—«Ἡ μικρὴ μου καρδίκα» τοῦ Σκληβῶν μόνου Ἐλλῆνος—«Μαύρες μέρες ποῦ πέρασαν» τοῦ Νικητοῦ—«Ὁ Βοσπῶρ» τοῦ Ἐξευρονητοῦ τοῦ Ἀπειροῦ—«Γύρω στὴ γωνιά» τῆς Φραυόλας—«Χρονόγραμμα» τοῦ Τέλλον Ἄγρα—«Τὸ ὄνειρο» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας—«Ἦ ἄλογο» τοῦ Ταλαιπωρῆτος Λοδενάσησον—«Δελεῖν» τῆς Παριεῖδος τῶν Ἠρώων.—Μικρὰ διάφορα διαφόρονται.
Ἀπορρίπτονται: «Ἀποτέλεσμα ἀμαθείας» (γνωστὸν)—«Πῶς διερχόμεθα τὰ χρόνια» (ἄγνωστον)—«Σέληνη» (κατὸν).
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδῶνυμα: *Μικρὸς Ζωγράφος*, α. (Θ. Φ.) Ἔνα Βολιωτάκι, α. (Ν. Ν.) Βροῦτος,

α. (Κ. Π.) Δοξασμένο Κιλκίς, α. (Κ. Π.) Σχλαβωμένους Έλλην α. (Α. Δ.) Κόμα του Βοσπόρου, κ. (Α. Δ.) ή Φιλομαθής κ. (Α. Ρ.) Δοκηγός των Συνδρομητών, κ. (Ε. Γ.) Έλευθέριος Σουλιάτης, α. (Α. Γ.) Έκκορημένη του Μπαζανίου, α. (Θ. Σ.) Δοξασμένη Γαλανόλευκη, α. (Σ. Α.) Κασσιές, κ. (2—Σ) Χουσαλλίς, κ. (Χ. Π.) Έπίστης του Ίδεώδους, α. (Κ. Σ.) Μανιώδης Γεωμετροσυλλέκτης, α. (Α. Ε.) Ήλιοβασιλευμα, κ. (; ;).

Αναγεώσεις Ψευδογράφων: Ένετικός Δέν, α. Κόμα, α. Λίλινα, κ. Τρελλή Ναυτοπούλα, κ. Πανελλήνιος Ένωσις, κ. Ναυτοπούλο Κεφαλληνίας, α. Κυμαίτικου Κνανόλευκος, α. Γλυκία Άθρα, κ. Ένδοξος Άεροναυτής, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: ή Έλλάς του Κωνσταντίνου (0) με Άλεκυθερωθείσαν Έλλάδα, Τροπαιοχόν Έλλάδα, Μεγάλη Έλλάδα, Ηρώικη Σάμον. — ή Δοξασμένη Γαλανόλευκη (0) με Φρίσταν, Δόντα των Ίωαννίνων, Αδύτομον Ήπειρον, Ένδοξον Σοδή, Ήρωα του Δρίσιου, Ήρώ των Άκροκερνανίων, Φλοΐσθον του Δρίνου, Ήρωα του Μπαζανίου, Πρωγκλίσιαν των Δολλανών. — ή Πανελλήνιος Ένωσις (0) με Βασιλειον Βουλγαροπόντιον, Γαλανή Χιωτοπούλαν, Μικράν Άθηναιίδα.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ένα Βολωνιάτι (εὐχαριστῶ) Έστεϊλα) Γιαννάκη Β. Π. (περίεργον αὐτῶ, διότι τὰ φύλλα κάθε πόλεως ἔλα μαζί εἶσαι καλὸ παιδί, ἀφοῦ ἡ μόνη σου ἀπόδειξις εἶνε ἡ Διάπλασις) Μεγάλη Έλλάδα (Έστεϊλα) Παναγιώτην Γ. Π. (εὐχαριστῶ) σοῦ Έστεϊλα χρυσοδέτους τοῦ τόμου 1910 καὶ 1911) Στάνλεϋ (Έλαδα, εἰ παραγγεῖλαι ἔξετελέσθησαν, εὐχαριστῶ πολὺ) Σ. Μακρυμύχ. (ὄχι, μὲ δὲλεπτον δὲν κἀνει τὸ Α. Α. εἶνε ἀπὸ τὰ συνθηματικά τῆς διηρησίας τῆς διεπεραιώσεως) χαίρω ποῦ ἔχεινες καλὰ καὶ γράφε μου! Αἰμένα Καλαμῶν (ὄχι, διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. μόνον ἔφηται συνδρομηταὶ εἰσποροῦν νὰ στέλλουν) Πανελλήνιον Ένωσιον (Έλαδα, εὐχαριστῶ, Έστεϊλα) Στεναγμὸν τοῦ Άνέμου (Ένεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἄλλο χαρτί) μετριομετρία ἔτι ὑπάρχει καί... ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ καὶ ἀπὸ χειρότερον! Τρελλήν Ναυτοπούλαν. (ποῦ ἄμα ἀσπρήση λόγο νὰ μὲ λάβῃ ἄτην πᾶνει ἄλλο πρῶγμα.... Έστεϊλα) Θαλασσοπόλε τοῦ Στόλου (σὲ γέλασαν) τὰ τελευταία φύλλατα ἄρρησαν νὰ τυποῦν καὶ ἄρρησαν δι' ἑσῶς) Δοξασμένη Γαλανόλευκη (τὸ ποίημά σου ἐνεκρίθη) ἄλλ' ἂν θὰ κληρωθῆ, διὰ νὸ δημοσιουθῆ, δὲν εἰσποροῦν νὰ τὸ ἐβῶν) ἔξαιρσιν δὲν κἀμνο, διὰ νὰ μὴν ἀδικήσω κανεὶ ἐν τῷ μεταβῆ στέλλε μου.) Έλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου (Έστεϊλα) Γλαβιον Μ. Β. (ὄχι, ἀκόμη δὲν τὴν Έλαδα) Γενναίωψον Σαρατηλάτην (ὁ Στάνλεϋ τοῦς ἔκαμε τοῦς ἀγοραστῶς του 25, οὐ 23, κοντὰ εἶσθε) Μεσοισαπην τοῦ Πόντου (Έστεϊλα) Βασιλίδα τοῦ Βοσπόρου (ἡ παραγγεῖλαι ἔγεινε πὸ 4 μηνῶν καὶ δὲν ἦλθεν ἀκόμη Ένεκα τοῦ πολέμου) δι' αὐτῶ, πρὸς τὸ παρόν, ἀγοραστῶν καὶ συνδρομητῶν τὰ φύλλατα τυποῦνται εἰς τὸ ἴδιο χαρτί) Ψάλλον ἠὲς Μελαγχολίας (ποῦ ἔκαμε 30 τοῦς ἀγοραστῶς του) Παναγιώτορα (Έστεϊλα) τὸ λάθος διωρθῆθη) Αδύτομον Ήπειρον (ἐλπαμεν, αὐτὸ δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ) Έξερσνητήν τοῦ Άπειρου (ἀρκετὰ καλὰ) εἶνε, ἄλλὰ πολὺ ἔκτανῃ νὰ μοῦ στείλῃς συντομῶτερα διὰ κριτικῶς) ποῦ λέγεις, οὔτε τόπον ἔχω, οὔτε καιρὸν) Δόφνης Κλωνάρι (Έστεϊλα) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἔχει καλῶς) Έλληνίδα (γράφε μου λοιπὸν τώρα ποῦ ἠσυγῆσατε) Γιαννομάχον Έλληνα, Βουλγαροπόγον Έβζονον, Πελέα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς δους ἐπιταλῶς ἔλαδα μετὰ τὴν 10ν Ιανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆ.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἔξῃ: 6, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Έσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Έξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἔξῃ: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 18ος ἐξηργηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ἂν ἑκάστος τιμᾶται: "Αἰετος φρ. 3 — Χρυσὸς φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Αἰετος 3,50, χρυσὸς 6,50. Διὰ τὸ Έξωτερ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ἂν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθέρος ταχυδρ. τελῶν: "Αἰετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ἂν ἑκάστος τιμᾶται: "Αἰετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Ἀδσοων
Δεκεμβρίου — Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου.

64. Δεξιγραφος

Έπάρρημα καὶ γράμμα
Καὶ μέγας ποταμὸς
Ένοῦνται κ' ἐν τῷ ἄμα
Προβάλλει Ένας θεός.

* Έστεϊλή ὑπὸ τῆς Ἀπειροῦ Νίτης

65. Στοιχειγράφος

Κάτοικος Κράτους ἰσχυροῦ
Έν γράμμα του ἂν βγάλῃ,
Πτηνὸν ὅπου δὲν τρώγεται
Άμέσως δὲ προβάλλῃ.

* Έστεϊλή ὑπὸ τῆς Ἀτολικῆς Κιθάρας

66. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι πάθος, τὸ ὅποιον
Πρόσεχε νὰ κυριεύῃς
"Αν με ἀναγραμματίσῃς,
Τότε δὲν θὰ μὲ πιστεύῃς.

* Έστεϊλή ὑπὸ τῆς Φερούλας

67. Ἀσπὴ

* * * Ναντιματισταθὸν οἱ ἀσπ-
* * * ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
* * * τως ὥστε ἀναγινώσκονται:
* * * * * ὀριζοντίως πτηνὸν τῆς αὐ-
* * * * * λῆς, καθεῖτος ἀρχαία βα-
* * * * * σιλόπαις, διαγινώσκου δὲ
* * * * * βασιλεύς τῆς Σπάρτης καὶ
* * * * * φρως ἡμίθεος.

* Έστεϊλή ὑπὸ τὴν Μανιώδη Ταξιδιωτίσσαν

68. Κρωπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαίος θεός.
2 1 2 3 = Ὑγρόν.
3 5 6 7 8 = Ἀρχαία πόλις.
4 6 7 = Ἐπάρρημα.
5 1 1 2 3 = Ζῶον.
6 5 6 7 = Ρῆμα.
7 2 8 = Τροφή.
8 7 4 = Πρόσωπον τῆς Π. Γραφῆς.

* Έστεϊλή ὑπὸ τοῦ Πληρωμένου Ήπειρώτου

69-73. Μαγικὸν γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντατε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πῶς, βόμβος, δάσος, πόρος, βρωμῶς.

* Έστεϊλή ὑπὸ Ἰσημῆς Β. Χατζημανσταντίνου

74. Ποιητὴ ἀκουστικῆς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ἐπιθυμῶμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κατ' ἔξῃ, ἀποτέλουσιν ἀρχαίων ζωγράφων:

1. Ἀρχαία βασιλοπάτις, 2. Τύραννος, 3. Ἀδελφός τῆς πρώτης, 4. Ἀρχαίος θεός, 5. Ὄρος τῆς Φρυγίας, 6. Ἦνος ἡμίθεος, 7. Μέγας γλύπτης ἀρχαίος.

* Έστεϊλή ὑπὸ Ἰουλίος Β. Χατζημανσταντίνου

75. Φωνηεντόκτων

μτρ - ν - ἄρστος - * - κνμ

76. Γεῖφος

	πολ		
	πολ	πολ	
Ἄν Ἦραν Δράκε	πολ	πόλ	ἦν σο εἴη.
	πολ	πολ	
	πολ		

* Έστεϊλή ὑπὸ τῆς Ὑποδοῦλου Ἑλληνίδος

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε' - 7]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πενταχόλων. Ἄνταλλάσσω Κυπριακὰ καὶ ξένα. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. — Σταυρὸς Μιχαήλδης, Ἀγγλιζὸν Τηλεγραφεῖον, Λάρνακα (Κύπρου).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ἴσαν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου μέχρι 7 Ιανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Δημ. Ορ. Κατωάρας, Γ. Κολυβάς, Γ. Χ. Πουλιάς, Ν. Κοντογιάννης, Φανή Α. Κοκκίνη, Γ. Ν. Φαργαδῆς, Ἀθ. Διακάνης, Π. Γ. Ἀντωνόπουλος, Ένας ποῦς ὑπογραφήν, Ἀναστασία Διακάνη, Εἰς Κ. Χέν, Ἄνδρ. Καπερόνης, Ἄντ. Σταυρόπουλος, Φεγγαρομάτη Ἄντινα, Ματωμένο Ἡλιοβασιλευμα, Π. Ν. Παναγιώτου, Χρ. Σ. Ἀμειζόπουλος, Ἀλη Καλογεροπούλου, Ἀμαλία Τσῆγ.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Έλλάς, ΑἰΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανλῆς, ΑΡΓΟΥΣ: Ἄγ. Χρ. Ἀγῶδας, ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Μουκάνος, Μιλ. Πορφυρογιάννης, Ἄνδρ. Ἀθ. Καραμπίνης, Χ. Ν. Μιχαήλδης, Ι. Β. Παπαθανάση, Εἰς Ν. Κουτσοβέλης, Ν. Ν. Πορφυρογιάννης, Ἄθ. Γ. Παναγιώτου, ΤΥΦΕΙΟΥ: Πιπίνα Β. Τρεζιζάκη, Χαρ. Α. Πεφιδάρας, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Θ. Κόντος, Ἀθ. Παπαεργίου, ΊΩΑΝΝΗΣ: Ἀνδρέϊνα Α. Κασσιανῶ, Βασιλικὴ Ν. Δασαλέμου, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κρηματοβόλος Ποσειδῶν, Χαίμ Ι. Λεῦ, Κ. Σαυροῦδης, ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Αἰδοῦμα τῆς Πατρίδος, Ἄναστ. Σ. Βαλασάγγου, ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Ἀστεριδάκης, ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Πανελλήνιος Ένωσις, ΠΑΤΡΩΝ: Γλαυκὸς ὁ Πατέρις, Μαντῖνα Ποταμιανοπούλου, Πατρὸν Ναυτοπούλου, ΠΕΡΙΦΑΙΣ: Μικρὸς Ἐβελῆς, Κ. Χρυσοχοῦδης Π. Ν. Φοῖρος, ΣΥΡΟΥ: Ν. Ι. Βάτης, ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώργ. καὶ Καλυψὶ Ι. Καλιώδη, ΤΡΙΦΟΔΕΩΣ: Γεῖρος τοῦ Μωριά, Ν Βασιλόπουλος, ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἄν. Χρ. Λεμπέσης, ΧΙΟΥ: Στάλκλις, Εὐδῶ, Δ. Σαφαριμ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐβδόμενων τὴν λύσιν τὰ δῶματα ἐτήθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθῆθησαν οἱ εἰς 6 δῶμα ΧΑ. Π. Μ. Α. ΕΥ. Π. ἰσπανοῦς, καὶ ΠΑΔ ἈΓΙΟΥ ΧΑ. Π. Μ. Α. ΕΥ. Π. ἐν Περσείῳ, οἱ ὅποιοι ἐπεγράθησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου.